

dag lieverd,

Dit verhaal gaat over slakken. En over massages. En over wensen. De meeste mensen beginnen heel bereidwillig aan m'n bewering dat ik wensen vertaal naar het lichaam, helemaal open om in wonderen te geloven. Wat uiteindelijk ook vaak uitloopt op de ontmoeting met de teleurstelling. Zo was er een vrouw die graag wilde afvallen, of liever "haar vet kwijt wilde". Vóór de 4de massage bekende ze me schoorvoetend dat, hoewel ze wel op een hele andere manier naar haar vet was gaan kijken, het haar toch erg tegenviel dat ze maar niet lichter wilde worden. Vanaf dat moment geloofde ik haar wens pas en heb in de massage actief afscheid genomen van alle vetcellen die ik onder m'n handen had.

Ná deze vrouw kreeg ik een man op m'n tafel, een gedisciplineerde man, die de wens uitte wat meer tijd voor zichzelf te hebben. En tot m'n grote verbazing gaf ik tijdens deze massage het vet van de vrouw, de zachtheid en rondheid er van, aan deze man. Daarna schreef ik de vrouw dat ze het wel zeker moest weten, dat ze het kwijt wilde, omdat ik het had doorgegeven aan iemand anders.

De vrouw schreef me een brief vol verbazing: kàn dat gewoon? En ik antwoordde haar vol overtuiging dat het ècht werkte en dat ik het zelf ooit eens had meegemaakt tijdens een workshop, waarin je op een briefje 3 dingen kon schrijven die je graag kwijt wilde en 3 dingen die je graag wilde hebben, die je in een spelletje kon verkopen. Eén van mijn dingen, die ik kwijt wilde, waren de naaktslakken die 's nachts mijn keuken als speelterrein hadden. Ik was er van overtuigd dat niemand die wilde hebben, maar er was een man die graag een tuin wilde hebben en mijn slakken als de eerste stap in de goede richting beschouwde.

Maar op het moment dat ik het mailtje uit m'n outbox zag gaan, begon er iets te knagen. Want de slakken waren wel een tijdje weg geweest, maar ik had ze weer volop. Ik met m'n mooie praatjes! Niks van waar! Ik liep de mensen voor de gek te houden!

De volgende massage bracht daar weer licht op. M'n liefste vriendin lag op de massagetafel en m'n ongeloof in mezelf zorgde er voor dat ik een beetje te snel, te geroutineerd de massagegrepen deed. In mij hamerde het "je doet het niet goed, je doet het niet goed" en waar ik gewoonlijk geneigd zou zijn om dit terzijde te schuiven als hinderlijk minderwaardigheidscomplex, besloot ik dat het heel goed toepasbaar was op dit moment. Dus ik deed de lange energielijn, van de linkerteen naar de lies, nog een keer en nog een keer en nog een keer tot het goed was. Nog was ik niet uitgeplaagd. Bij de laatste arm kwam een nieuwe golf: "Je kunt nu wel tevreden zijn dat je één keer iets goed gedaan hebt, maar dat betekent niet dat je het nu weer kunt vergeten! Ook deze arm moet goed!" Ik deed de arm de tweede keer en begon te huilen, met m'n ongeloofwaardigheid als inspiratiebron: ik zag overal slakken en m'n onvermogen om ze kwijt te raken. En toen ik de arm de derde keer deed ("goed voelen, Joke, goed voelen!") was het klaar: ik bedacht me dat de slakken m'n handelswaar zijn, dat ik traagheid verkoop, en dat de voorraad steeds weer wordt aangevuld...

Nu ik het zo schrijf, klinkt het als een gek verhaal. Is het ook eigenlijk wel. Maar ik kan er nog steeds dijenkletsende pret over hebben. Zeker toen ik het vervolg van het verhaal ook weer aan de vrouw stuurde, die aan de basis van dit alles stond. Ze antwoordde met een mailtje met de aanhef: "Spekverkoop op het postkantoor!" en vertelde hoe ze genoten had van het "mensen hun vet

geven” op haar werk, waar alle klanten moeilijk deden na een fusie, omdat alles anders geworden was, en zij dat niet meer op haar brood wilde hebben.

Sindsdien heb ik iets met slakken. En met traagheid. Want het blijkt een hele andere informatiestroom te openbaren, de traagheid.

liefs,

Joke

De expositie **naar beleven** is het resultaat van jarenlange dansmeditatie van De Ontdekking. De Ontdekking wijdde de dansmeditaties aan één woord, vergat dan het woord en zocht muziek, danste op de muziek en vond een nieuw thema. De verslaglegging van deze wekelijkse dansen kende diverse vormen, maar geschiedt sinds januari 2007 in foto's die om een haiku vragen. Na 12 thema's is een reeks vol. De reeks die daarop volgt, krijgt de naam van het laatste thema van de voorgaande reeks. Op deze manier verbinden de thema's zich tot een verhaal uit de diepten van de tijd.

Het thema **vrijen** uit de reeks **ja** was het thema van week 34 van 2008. Zie ook www.de-ontdekking.org. Poster 30cm x 40cm exclusief lijst € 35,- / inclusief lijst € 40,-.

